

ПРОГРАМА

за конкурсен изпит за докторанти по професионално направление
3.5. Обществени комуникации и информационни науки

**Медии и комуникации – История на българската журналистика
(1842 -1944, 1945-2010)**

2024/2025 г.

1. Свръхфункции на българската журналистика по време на Възраждането.
2. Търновската конституция и свободата на печата. Ограничения и нарушения на свободата на печата до замяната на Търновската конституция през 1947 г.
3. Доминантни характеристики на партийната преса до забраната ѝ след преврата на 19 май 1934 г.
4. Доминантни характеристики на масовата информационна преса до 9 септември 1944 г.
5. Доминантни характеристики на специализираната преса до 9 септември 1944 г.
6. Развитие на радиото в България до 9 септември 1944 г.
7. Промени в журналистиката след края на Втората световна война. Симбиозата „тоталитаризъм – журналистика“. Алтернативни източници на информация.
8. Критиката в медиите. Репресии чрез и репресии към българската журналистика.
9. Медияен преход – форми и параметри на проявление. Нови представи за журналистическа грамотност.
10. Трансформации в профила на периодичните издания и в медийния език. Поява на медийни групи. Концентрация на медийна собственост Конкуренцията качествена – таблоидна журналистика. Развитие на седмичната преса.
11. Специфики на медийната регулация и саморегулация.

Библиография

Основна:

1. БОРИСЛАВОВ, Ясен. Българската журналистика между двете световни войни (1919–1939). С., 2010.
2. ВЕЛИНОВА, Миглена. 1000 вестника. Справочник на българската преса след 10.XI.1989 г. С., 1992.

3. ДЕЕНИЧИНА, Мария. Между фанфарите и заклинанията: тоталитарният модел на българската журналистика 1956 – 1989 г. С., 2008.
4. ДИМИТРОВ, Веселин. История на радиото в България. Т. 1, 2. С., 1994.
5. ЗНЕПОЛСКИ, Ивайло. Новата преса и преходът. С., 1997.
6. КОНСТАНТИНОВА, Здравка. Държавност преди държавата. Свръхфункции на българската възрожденска журналистика. С., 2000 (1. изд.); 2002 (2. изд.); 2010 (3. изд.).
7. КОНСТАНТИНОВА, Здравка. Българската журналистика (1842 – 1944). Актуални ракурси. С., 2018.
8. КРЪСТЕВА, Луливера. Социални конфликти и медиен резонанс. С., 2019.
9. КРЪСТЕВА, Луливера. Защо залязва независимият вестник? В: Златанов, Бисер (съст.). Медии и журналистика – професионални стандарти между властта и парите. С., 2019.
10. ЛОЗАНОВ, Георги, Лиляна Деянова, Орлин Спасов (съст.). Медии и преход. С., 2000.
11. МИХАЛЕВ, Иван. Вестникът в епохата на интернет. Велико Търново, 2011.
12. ПАНАЙОТОВ, Филип. Вестници и вестникари. С., 2008.
13. ПАНАЙОТОВ, Филип (със.). България 20 век: Алманах. С., 1999.

Допълнителна:

14. БОРИСЛАВОВ, Ясен. Българският сатирично-хумористичен периодичен печат между двете световни войни. С., 1919.
15. БОРШУКОВ, Георги. История на българската журналистика. 1844-1877, 1878-1885. С. 1976.
16. БОРШУКОВ, Георги, Филип ПАНАЙОТОВ. Хрестоматия по история на българската журналистика. Избрани статии, фейлетони, памфлети, карикатури. С., 1976.
17. КОВАЧЕВ, Огнян (съст.). Пет минути с Петър Увалиев. Радиобеседи. С., 2015.
18. МОНОВА, Готка. Новият журнализъм на прехода. Между корпоративния карцер и новите медии. С. 2012.
19. ГОПЕНЧАРОВ, Владимир. Бесове на моето време. С., 1993.
20. ЦАНКОВА, Светла. Концентрацията и неясната собственост на медиите – рискови фактори за развитието на българския медиен пазар. В: *Медии и обществени комуникации*, окт. 2021 № 49.